48ste jaar. — Nr. 150. Zaterdag, 14 December 1901.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

Nieuwe PREMIE

voor onze geabonneerden.

Wij bieden, dit jaar, onze geabonneerden een *nieuwe, gansch buitengewone* **premie** aan, bestaande in een *PORTRET in PASTELTEEKENING* 40 × 30 op bristol 65 × 50, van den persoon waarvan de geabonneerde eene zeer goede lichtteekening (photographie) zal zenden aan onzen schilder **M. TH. LAFORCE.**

Dit slag van portret, waarvan onze geabonneerden zich de zachtheid, de fijnheid en de goede uitvoering kunnen overtuigen, heeft eene waarde van **100 franken**. Wij leveren het bij uitzondering aan onze geabonneerden voor **18 franken**.

Nietemin, daar een groot getal onzer geabonneerden, sedert verscheidene jaren, bij middel van onze jaarlijksche premiën van portretten in olieverf, eene galerij vormen van hunne gansche familie en van hunne vrienden, willen wij hen niet beletten er mede voort te gaan, en al degenen die zulks verlangen, schenken wij nog **kostelops** het portret visietkaart, en voor **6 fr. 50** het prachtportret op paneel 14 × 10, met het kader 32 × 28 een luisterrijk schilderstuk vormende.

Om de premiën te bekomen, schrijve men aan het bureel van dit blad, met bijvoeging van eenen postzegel van *10 centiemen* voor het verzenden der premiën-bons.

Nog eene PREMIE

aan onze geabonneerden.

PORTRET IN OLIEVERF.

Alle geabonneerden aan den *POSTRIJDER*, oude of nieuwe, hebben recht op eene artistieke premie, van het grootste belang.

Ingevolge eene overeenkomst welke wij gesloten hebben met M. TH. LAFORCE, kunstschilder van talent, zal ieder onzer geabonneerden, **KOSTELOOS** recht hebben op zijn PORTRET IN OLIEVERF, (grootte portret-visietkaart) op houten paneel, 14 × 10, zonder kader, of wel op eene **prachtpremie** van eene waarde van **25 fr.** voor **6,50 fr.**

Deze premie bestaat in een PORTRET IN OLIEVERF met *aanzienlijke vergrooting* der modellen visietkaart, in eenen prachtigen gulden en fluweelachtigen kader, stijl acathe, 32 × 28, en geeft recht : 1° op de volstrekte gelijkenis, 2° op de ongeschonde teruggaaf der model-photographieën.

Om eene dezer premiën te bekomen, is het voldoende aan den schilder eene goede photographie te sturen, vergezeld van een premie-bon.

Dit bon, dat al de noodige inlichtingen inhoudt, zal door ons geleverd worden van elken geabonneerden die er aanvraag zal van doen, aan den uitgever van den *POSTRIJDER* (*onder voorwaarde er eenen postzegel van 10 centiemen bij te voegen, om de verzendingskosten te dekken*).

De personen die een ABONNEMENT *nemen aan den* POSTRIJDER *voor het jaar* 1902, *zullen het blad* **kosteloos** *ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.*

Onderschrijving

geopend ten voordeele der nieuwe kerk, ter nagedachtenis van Z. D. H. Mgr DOUTRELOUX zaliger.

O. Lieveroet der 14 eerste lijsten fr. 111,151.66.

TONGEREN, DEN 14e DECEMBER 1901.

VAN ALLES WAT.

De koning heeft naast zich op zijn *teuf-teuf*, als chauffeur, een socialist-republikein verkozen, die vroeger, zoo het schijnt, zijn broodje wou met republikeinsche propaganda te maken. Zoo vertelt ten minste de *Gazet van Charleroi*. Dit blad vindt het zonderling en, vooral heldhaftig, dat de koning niet vervaard is zijn leven toe te vertrouwen aan personen die zoo weinig koningsgezind zijn, ofwel moet de koning van het principe uitgaan dat de grootste wildstroopers de beste jachtwachters zijn. Dit is het juist niet, maar de koning weet zoo goed als wij het weten, dat, als men de socialisten maar goede vette postjes wil bezorgen, men weldra van geen socialisme meer hooren zou. Socialist is het synoniem van malcontent, het principe telt bij hen voor niemendalle.

Men verzekert zelfs, dat de koning die een echte gentlemen is, hem dikwijls *citoyen* noemt ! 't Is kostelijk.

**

Keizer Wilhelm van Duitschland schijnt eene groote macht toe te kennen aan de beginletters en ook aan de spreekwoorden. Eens, toen het gesprek in zijne omgeving eene zeer breede vlucht genomen had en men over de Grootheid van het Duitsche Vaderland, over het bederf der mannen, over ontvoeding en het stemrecht der vrouwen en andere groote maatschappelijke zaken gesproken had, zag men nieuwsgierig naar den keizer, reikhalzend om dezes zienswijze over al die zaken te kennen.

De keizer, die dit verstaan had, zegde half glimlachend : alle dingen in **drij** ; 't zijn de haarden die den wagen trekken, zoo zijn het de **beginletters** die de maatsche hebber.

De 3 **B'**, hebben de grootheid van Duitschland bewerkt : **Bismark**, **Biefsteak** en **Bier**. De 3 **D'** storten den man in het verderf : de **Duivel**, de **Drank** en de **Drift** ; de vrouw moet de drie **K'** in het oog houden : *die Kirche, die Küchen und die Kinder*; de **Kerk**, de **Keuken** en de **Kinderen**.

Dat is veel gezegd in weinige woorden ; sommige advokaten zullen eene volle uur praten, en dan zullen zij nog niet half zooveel verteld hebben.

**

ACHTERUITGANG EN BANKBROET. — In 1884, na de omverwerping van het vrijmetselaarsministerie, bedroeg het cijfer van den algemeenen handel, in ons land, 5 milliards. 455 millioen. In 1899, na 15 jaren katholiek bewind, bedroeg dat cijfer 7 milliards, 5 millioen, 800 duizend frank.

Dus eene vermeerdering van 100 millioen 's jaars.

Zoo waar is de liberale spreuk, dat alle landen die door katholieken bestuurd worden tot ondergang gedoemd zijn.

**

VERWERELDLIJKING. — Maandag heeft M. Van Ryswyck, burgemeester van Antwerpen, in den gemeenteraad aangekondigd dat de beheerraad der burgerlijke godshuizen besloten heeft leergangen in te richten voor wereldlijke ziekendienaers en dienaressen, ten einde de Zusters uit de hospitalen te kunnen verdrijven.

Gezel Terwagne eischte dat de verwereldlijking onmiddellijk zou besproken worden, doch de raad was van gevoelen dat men, na de mededeeling van den burgemeester, tot de dagorde kon overgaan.

**

Een eenvoudig duivel, die men, met een eenvoudig kruisje te maken, verjagen kan, moet wel zoo gevaarlijk niet zijn als de duivel van het alkoolisme, die overal door weldenkende lieden met weinig geweld en met machtige wapens aanhoudend bestreden wordt, en toch, ondanks dit alles, geen voet achteruit wijkt.

We hebben in België 175 duizend drankhuizen, dus : één voor 36 inwoners (grijsaards, vrouwen en kinderen meê inbegrepen). De twintig laatste jaren is er in ons land 2 1/2 milliards franken aan den genever besteed. Geen sterrekundige is genoegzaam berekend om uit te rejeren hoeveel kwaad er op de wereld geschiedt, onder den invloed van den genever !

Tien andere duivels uit de hel
Zijn niet zoo boos of niet zoo fel,
Benevelen niet zooveel 't verstand,
Begaan niet zooveel moord en brand
Als wel de duivel van alkool,
Hij spreekt de groote basviool
In 't onderaarsche Helsch concert
Van Meester-Duivel Lucifer.
Ondanks dien boozen helschen aard,
Schijnt men er toch niet van vervaard,
M'onthaalt hem steeds met liefde en min
En zwelgt hem als een weldaad in.
Zoo 'n dienaarschap wordt er in uit gezien,
Men liept achterlijven, zegt Katrien.

OM LANG TE LEVEN.

De gezondheid is een goed, dat men nooit genoegzaam kan waardeeren, maar het gaat daarm è gelijk bij metuig, man met zijne vrouw. Hij ziet eerst in, wat hij aan haar had, wanneer hij ze verloren heeft. Er bestaat een zeer oud duitsch spreekwoord dat, vertaald, aldus luidt :

« *Wilt ge lang leven en blijven gezond,*
Eet als de kat en drink als de hond. »

Dat is een laffe, dwaze raad ! Dit hoor ik den lezer mompelen Maar wie hem goed gevat heeft, zal er anders over denken.

« Eet als de kat » luidt het. Geef eens acht op de kat ; zij eet langzaam, bedachtzaam en rustig, zij jaagt het eten niet gulzig door de keel, zoovels de hond, die van natuur een gulzigaard is en meent dat er aanstonds een ander komt, die het hem voor den neus wegkaapt of wel dat hij niet genoeg krijgt. De kat eet traagzaam en bedaard, knauwt alles goed samen, en als zij genoeg heeft, poetst zij haren kogtel en... houdt op. Dat ieder mensch derwijze, hoeveel maagkwalen zouden zij zich niet besparen en aan hoeveel ziekten zouden zij niet ontsnappen. En wat daarbij het beste weze, dan gingen het werk lustig van de hand en de slaap ware zoet en verkwikkend.

« Drink als een hond ». Merk wel op dat het spreekwoord niet zegt : Eet als een hond, — dit zou gewis zijne gezondheid verwoesten, — maar het luidt : « Drink als de hond. » Deze drinkt met versta d het eene druppeltje na het andere en a'zoo lescht hij zijnen dorst, maar een weinig drinken. En is hij verzadigd, dan houdt hij op.

Dat is waarlijk bij vele lieden geheel anders. Dezen zouden liever hooren : « Drinkt, zooals de hond eet ! » Vooral wanneer zij in de herberg zitten. Daar klokt het door de keel, alsof de dorst niet te lesschen ware, of wordt bij bij elken slok grooter. Dan is het steeds : « Jan, nog een glas ! » En weldra draait het hoofd, de tand beeft en het verstand..... is weg.

Als de wijn is in den man,
Is 't verstand vaak in de kan.

En de drinkebroêrs mogen wel zingen :

« Al mijn geld en al mijn goed,
Zijn mij door de keel gespeld ! »

Voorwaar het middel om lang te leven ligt in **matigheid** en daarom volge eenieder het wijze spreekwoord dat zegt :

« *Wilt ge lang leven en blijven gezond,*
Eet als de kat en drink als de hond. »

VOOR ONS GELUK.

Dat op aarde geen volmaakt geluk te vinden is, wordt ons dagelijks door menigvuldige bewijzen gestaafd.

Neen, op de wereld bestaat er geen volmaakt geluk, en wat is er dan ook wel hier beneden volmaakt ?

Vele menschen meenen gelukkig te zullen zijn, wanneer zij eenmaal in bezit gekomen van den rijkdom, het vermogen, daarvan naar hartenlust zullen kunnen genieten en al de aardsche genoegens smaken.

Maar, ja, dan hebben zij met rooveel kwalen af te rekenen, dat hunne rijkdommen, eindelijk verkregen, hun eerder tot last en verdriet dan tot genot verstrekken, want « *het zijn sterke schouders, die de wereld dragen* » leert ons het het zeer wijs spreekwoord.

En inderdaad, wat ziet men niet alom ? Verlaat vergalt de mensch dan nog zelf het geluk, dat het bezit der verworvene rijkdommen hem moest geven. Geld maakt dikwijls gierig en daardoor komt het, dat zoo talrijken nooit tevreden zijn met hetgeen zij hebben en maar slecht van het miest wat zij bezitten kunnen scheiden.

Bekommeringen van allen aard overvallen hen ongemoedig. Overpoost matten zij hunnen geest al met het berennen van middelen om hunne fortuitie te vergrooten, en zij vergallen hun bestaan door alle ihande onnoodige, onnutuge verrichtingen, terwijl zij, dwazelijk gebruik aan het geld, vergeten er, tot meerder geluk hunner behoeftige broeders, op de aarde een schoon gebruik van te maken.

Menigvuldige lieden vindt men nog, die alhoewel tamelijk goed aan hun bestaan komende, hetzelfde jammerlijk vergallen door het rusteloos pogen en trachten naar immer stijgende voorspoed, welke maar nooit te bereiken valt.

Zoo handelt de burger, de handeldrijvende, de eerlingdoener, de ambachtsman. Allen streven zwoegend naar overvloed vermeerderen van goederen bezit — wat natuurlijk toegelaten en prijsbaar is, — maar zoovelen vergeten dwazelijk het bijzonderste, dat zij op hunne levensbaan van noode hebben, om zoo veel mogelijk gelukkig te zijn :

Het tevreden genieten van hetgeen men heeft en geniet.

Zeer waar is het, dat wij moeten werken om ons bestaan te verbeteren. Het is den mensch niet alleenlijk toegelaten ; maar daarine is hij verplicht en aan eenieder wordt er geboden zijnen evenaaste daarin moedig te helpen, hem te steunen in het beneerstigen zijner zaken.

En toch, wat iedereen eveneens moet doen om op de aarde zooveel mogelijk gelukkig te zijn, is TEVREDEN GENIETEN van hetgeen God in zijne alleschikkende wijsheid en eindelooze goedheid heeft toegekend.

Want, indien wij *dit* doen, wie wij ook zijn mogen, dan zullen wij ook beseffen dat wij op verre na niet de ongelukkigste zijn, dewijl wij er velen zullen ontdekken en aantreffen die machtig meer reden tot klagen hebben dan wij.

Dienvolgens, voor ons geluk moet het hoogst heilzaam heeten, al werkende om eerlijk zijn lot te verbeteren, zijne fortuin te vermeerderen, terzelfdertijd met gerust gewisten en stil vroom gemoed, van alles wat wij hebben en bezitten, tot het geringste toe, *tevreden te genieten.*

DE WEES-JONGEN.

Op een heuvel zat een jongen
Turende naar de avondzon,
't Windje streelde zijne lokken,
Luisterde wat hij verzon.

En de jongen scheen weemoedig
Want hij zuch te menig keer,
Tranen welden uit zijn oogen.
Rolden van zijn wangen neer.

« Ga, mijn windje, zeg aan 't dorpken
Dat ik eerlang wederkoom,
En dat ik nog alle dagen
Alle dagen er van droom....

Zeg de vogels in het boschje
En de bloemen in de wei,
Dat ze dan nog moeten zingen,
Geuren als in elken Mei.

Zeg het beekje dat het vliete,
En het maantje dat het lacht,
En die duizend duizend sterren
Dat ze pinklen elken nacht,

Zeg dat ik op 't graf van vader
En van moeder bei te gaân,
Dikwijls nog zal komen bidden,
Vurig als verleden jaar.

Zeg de vrienden,— 's kaapjes stemme
Kropte bevend in de keel,
Als hij dacht aan speelgenooten :
« Vrienden heb ik toch niet veel

Als men arm is zonder ouders
Telt men toch geen vrienden meer. »
Tranen welden uit zijn oogen
En zijn harte klopte zeer

KOLEN in LIMBURG

Wij lezen in de *Maas- en Kempenbode* van 8e December :

Opglabbeek. — *NOG DE BRANDKOOL IN DE KEMPEN.* — Waar is er nu van ? Ik ben steenkool bij u gevonden ? 't Is de vraag die ons in den vreemde immer gesteld wordt.

Men geeft zoo weinig geloof aan de oorgerijmte verhalen die, sams wel vrijwillig reisige briefwisselaars door de dagbladen doen verspreiden, dat men twijfelt aan de echtheid van de kostelijke ontdekking, die de heer André Dumont in den ondergrond der Kempen komt te doen.

Wij willen nog geen de waarheid, zonder overdrijving, de wezenlijkheid zonder voorspelling van wat nog komen moet, met de meeste nauwkeurigheid opgeven.

Van 8 tot Augustus tot heden, heeft de Duitsche boormaatschappij boringen gedaan onder het bestuur van den heer Rakki, onder de aanstelling en geleiding van den heer A Dumont, in de vallei, begrenzende aan Waterschei, gemeente Genck, zich uitstrekkende steeds verbreedende, tusschen de gemeenten Asch, Niel-bij-Asch en Opglabbeek en zich voortrekkende tot aan de Maas.

Gemelde boormaatschappij is er in gelukt, op vier plaats te meten in die vallei, op eene lengte van vijf kilometers kooldagen aan te treffen, op eene gemiddelde diepte van 500 meters.

Alzoo zijn koolagen aangetroffen bij eene boring te Waterschei (Genck), bij twee boringen te Asch en eene te Opglabbeek. Bijgevolg zijde vier eerste proefnemingen van M. Dumont zijn volkomen gelukt. Bij iedere boring werden verschillige koolagen gevonden, veranderende in getal van 8 tot 11. De kool is bij ontleding van beste hoedanigheid bevonden. Men zegt dat degenen die te Waterschei ontdekt is, weiniger gazstof bevat.

Op gerucht der eerste ontdekkingen ondernamen de *Tiefbohr-actien Gesellschaft* vorm *Lubisch Dusseldorf* en de eigenaar M. Verbunt, namens de societeit « Cockerill », boringen op drie plaatsen, eene te Asch en twee te Opglabbeek en ondertusschen heeft de heer Dumont nieuwe proefondergrondsen nemen te Mechelen-a/M. en te Houthalen. Hunne krachtvolle stoommiigen trotseeren alle voorkomende beletsels ; de hardste st gemeesen maken plaats om toegang tot den onderaardschen rijkdom te maken.

Wij telden dus in de Kempische koolkom, vier boortorens die gelukt hebben en vijf waarvan wij het goed gelukken te wenschen hebben.

**

Zie hier het nieuws van den dag :

In de Hoeven, gehucht van Genck, is de societeit Dumont bezig met den opbouw van eenen nieuwen boortoren.

Heden heeft de societeit Cockerill den aankoop gedaan in Louwel, gehucht van Opglabbeek, van 25 aren eigendom tot plaatsing van een nieuw boorgestel.

Verleden zondag is alhier aan de kerkdeur, na de Hoogmis, afgelezen en is aangeplakt, informatie van *commodo en incommodo* van de tweede vraag door M. Dumont, tot het bekomen van vergunning eener steenkoolmijn over 986 hectaren eigendommen gelegen te Asch en te Opglabbeek.

Moet men nu nog vragen : Zullen er koolmijnen komen ? Wij antwoorden : De steenkool is gevonden op de lengte van eene nur gans, en door twee opvolgende aanvragen tot vergunning is de *Société de recherche et d'exploitation*, zetelend te Brussel, belangend steenkoolmijnen aan te legg op eene onderaard-che uitgestrektheid van 3517 hectaren.

Op de vraag die men ons deed of men te Rekheim op 40 meters en te Opgrimby op 35 meters brandkool gevonden heeft, hebben wij geantwoord kortaf : Neen.

KIEZING

voor den SENAAT.

Het is heden zaterdag dat, volgens de wet, de candidaten voor de plaats van Senator, opengelaten door het ontslag van den ambtenaren **Graaf de Borchgrave d'Altena**, moeten voorgesteld worden.

Wij zijn gelukkig aan onze lezers te kunnen mededeelen dat, ter gelegenheid van deze aanduiding van candidaturen, de eendracht tusschen de katholieken terug gekomen is.

In een doel van vrede en verzoening en ten einde voldoening aan allen te geven, hebben de katholieken aangeboden, voor den opens aanden zetel :

Als effectieven candidaat : M. den **Graaf Théodore DE RENESSE** ;

Als bijgevoegden candidaat : **M. Emile VROONEN.**

Onder oogpunt van den vrede en de eendracht in de katholieke partij, voorspelt deze oplossing ons veel goeds voor het toekomstige.

Op het oogenblik dat wij ter pers liegen, was er geen liberale candidaat voorgesteld.

Bijgevolg zal M. de Graaf Théodore de Renesse, morgen zondag gekozen uitgeroepen worden door M. den Voorzitter van het voornaam kiesbureel, zitting houdende te Hasselt.

M. de Graaf Théodore de Renesse is geen onbekende in de bestuurlijke en politieke loopbaan. Hij is secretaris van legatie geweest en vertegenwoordigt, met ijver en zelfopoffering, het canton Bilzen in den Provinciaal. Hij is burgemeester der gemeente Beverst. De maatschappelijke werken hebben steeds in hem eenen onvermoeibaren verdediger gevonden.

Als Lid van den Senaat, zal hij zijne kennissen, zijn talent, zijnen ijverlied, zijne zelfopoffering ten dienste zijner lastgevers stellen en zal de verdediging van al de zedelijke en stoffelijke belangen van ons arrondissement, van onze provincie, ter harte nemen.

DE DOCHTER

van het

REGIMENT

6de VERVOLG.

De laatste wil van den professor kwam dus hoofdzakelijk hierop neêr, dat Rudolf Sander, de eenig overgebleevene getrouwe, zich verplichten zou, de verdere zorg voor Piroska op zich te nemen.

Rudolf Sander verklaarde zich biertoe terstond bereid, meer om den stervenden grijsaard gerust te stellen, dan uit persoonlijke belangstelling voor het kind, waarvan hij niet eens meer wist, hoe het er uitzag, en dat tot nu toe slechts eene uiterst ondergeschikte rol in zijn voelen en denken had gespeeld ? De financieele zijde van de zaak woog voor hem niet zwaar. Hij was schatrijk, hoewel hij van zijne burgerlijke levenswijze niet afweek. Jaar op jaar schonk hij aanzienlijke sommen aan de verzorgingsgaslen zijner vele honderden werklieden, en dus kon ook de verplichting tot het onderhouden van een kind, hem niet in groote moeilijkheden brengen.

Het lot is bij het spel op u gevallen, zegde de professor met een droevige glimlach, toen hij Sander's beloftie verkregen had. Ik hoop dat het u nooit berouwen moge, dat ge meegespeeld hebt.

Professor Baumann had ten slotte nog eene mededeeling op het hart, en hij was eenigermate verbaasd, toen het theatrale effect uitbleef, dat hij zich daarvan had voorgesteld.

— Ik voel mij verplicht, zegde hij, het geheim van Piroska's herkomst te ontsluieren. Ik heb al de daarop betrekking hebbende papieren bijeengebracht. Piroska is in werkelijkheid niet het verre nichtje maar de bloedeigen dochter van onze arme jufvrouw Kathi zaliger.

De notaris was er de man niet naar, zich door zulke familiegeheimen van zijn stuk te laten brengen ; en wat Rudolf Sander betreft, hem liet deze ontholling geheel onverschillig.

Bij vroeg slechts, of er nog nabestaanden in leven waren, met wie hij in gedachtenwisseling te treden had ; en toen hij op deze vraag een ontkennend antwoord ontving, brak hij zich verder over het groote geheim volstrekt niet meer het hoofd. Hij weigerde ook de op het kind betrekking hebbende papieren terstond onder zijne bewaring te nemen. Dat was later nog tijds genoeg, meende hij. De professor zou wel weer gezond worden en kon dus voorloopig de documenten nog rustig bij zich houden.

De professor werd echter niet gezond. Integendeel, hij stierf kort daarna, zonder dat Sander de papieren overgenomen had. Hij liet zich ook later er niet aan gelegen liggen want geen haar op zijn hoofd had er meer aangedacht, en hij kreeg te in het gebrel niet meer onder de oogen.

Sander echter zorgde steeds, dat de betalingen voor Piroska geregeld plaats hadden. Als een slipt man van zaken was hij ook, toen hij — voor zijn genoegen wel is waar, maar tevens met het oog op de belangen van zijn fabriek en om zoo mogelijk nieuwe handelsverbindingen aan te knoopen — eene reis rond de wereld ging maken, er op bedacht, dat er voor Piroska behoorlijk gezorgd zou worden. Zijne reis kon anderhalf tot twee jaren duren, en een half jaar later moest Piroska uit het pensionaat worden gehaald. Bij stelde dus op alles orde, voor hij de groote reis onderaam.

Mevr. Ernestine Simbach, de weduwe van een gewezen beambte van zijne fabriek, scheen hem allessins de geschikte persoon om Piroska onder hare hoede te nemen. Zonder daartoe echter verplicht te zijn, keerde hij aan deze dame een jaarlijksch pensioen uit. Daarvoor kon zij hem dus nu wel een dienst bewijzen, door welken hare eigen geldelijke positie trouwens nog verbeterd worden zou. Mevr. Simbach was zelf kinderloos, had reeds den eerbiedwaardigen leeftijd bereikt, verdiende in alle opzichten vertrouwen, en kon dus, zonder achterdocht met het toezicht over een jong meisje belast worden.

Zij ontving van Sander de opdracht, aan de wenschen van de onder hare hoede gestelde jonge dame zooveel mogelijk tegemoet te komen ; en tevens werd den hoofdkassier van de fabriek last gegeven, de noodige gelden tot eene met haren stand overeenkomende huishouding der beide dames steeds ter beschikking te stellen.

Zoodra dit alles geregeld was, ging Sander er van door. Een half jaar later was Piroska's pensionaatstijd afgeloopen, en reisde Mevr. Simbach naar Dresden, om haar te halen.

— ∞ —

Het was eene kleine, schamele, maar zeer net en zindelijk gehouden woning, die Mevr. Simbach in een stil straatje, niet ver van de Hernalser Linie, voor zich gehuurd had.

Te Weenen zijn de huishuren hoog, en wie voor eene woning niet meer dan twee honderd veertig gulden 's jaars betalen kan, en daarbij toch een paar tamelijk frissche en vriendelijke kamers ter beschikking hebben wil, die behoeft in de onmiddellijke nabijheid van den Stephanstoren of van de Ringstrasse niet te gaan zoeken.

— Zou dat nu wel voldoende voor u zijn, Jufvr. Piroska ? vroeg Mevr. Simbach, opvrucht bezorgd, toen zij, na de aankomst te Weenen, samen de woning betraden.

— Waarom niet, Mevr. Simbach ? antwoordde het meisje vroolijk. Natuurlijk is het voldoende — als het zijn moet.

Piroska had haren reismantel afgelegd en terwijl zij daar nu zoo stond in het kleinburgerlijke kamertje, waarin eene beldere straal van de Aprilzon drong, zoo jong en bloeiend en schoon, een waar toonbeeld van lentepracht en levensvreugde, moest Mevr. Simbach met een beklemd gemoed tot zichzelve zegge :

— Het kan er toch waarlijk niet door. Zij is er niet thuis.

— Wij zullen eens proberen, zegde zij, of wij het niet wat beter en schooner voor u kunnen inrichten.

— Daar valt niet veel aan te probeeren, Mevr. Simbach. Ik ben niet verwend, weet ge. Ook zoo heb ik er vrede mee — en ik moet er wel vrede mee hebben, als het niet meer anders zijn kan.

— Niet anders zijn kan ?... Dat klinkt nu wel heel gedwee en gelaten en dat bewijst dat ge er u in schikken wilt. Maar inschikkelijkheid is toch nog niet de ware tevredenheid.

— Hoor eens, Mevr. Simbach — ik weet van de wereld nog bitter weinig ; maar dit weet ik toch, dat men het niet zoo kan hebben, als men wel zou wenschen. Ik schik mij natuurlijk, als het zoo zijn moet. Maar als ij mij zegt, dat het anders en beter kan zijn, dan grijp ik met beide handen toe. Zie, — ik voel mij in de stemming van een jong student, die rondloopt in den eersten vergoederen van zijne academische vrijheid. Ik zou — het is wel verschrikkelijk, Mevr. Simbach, ik zou wel de heele wereld willen uitdrinken !

Mevr. Simbach voed dit inderdaad verschrikkelijk ; maar er was toch ook iets in, wat zij schoon en aardig vond. Iets anders was er schier, dat haar benauwde. Piroska moest onder hare bescherming staan, en die ! van het eerste oogenblik had zij gevoeld, dat zij zelf onder Piroska's hoede stond.

A's het zijn moet. Dit woord baarde haar zorg.

Zij zelf had zich in hare kleine huishouding altoos tevreden gevoeld, en zij had er niet aan gedacht, dat dit voor Piroska niet genoeg zou kunnen zijn. Maar nu begreep zij dat eene voornaam opgevoede jonge dame wel het recht heeft om aan het leven andere eischen te stellen, dan eene bejaarde ambtenaarsvrouw, die een gemaatigd pensioentje geniet.

Het moest dus anders worden. En waarom ook niet ? M. Sander had haar geene bepaalde bevelen gegeven, hoeveel geld zij besteden mocht ; maar hij had haar gezegd, dat er aan Piroska's wenschen zooveel mogelijk moest worden tegemoet gekomen. Het was toch wel te ondersteilen, dat zijne pleegdochter het wat breeder mocht laten hangen dan eene oude gepensioneerde.

Bij deze overdenking raakte Mevr. Simbach werkelijk het hoofd kwijt en begon door de kleine woning rond te trippelen, om tenminste voor het oogenblik reeds het verblijf daarin zoo angenaam mogelijk te maken.

Een ding stond ondertusschen reeds vast. Mevr. Simbach had voor hare beschermelinge de vlag gestreken. Zij was meer dienaares, dan moeder. Piroska zou de scepter zwaaien.

Voor het eerste middagmaal in de nieuwe woning had Piroska, nadat zij haar kamerke naar haren smaak had ingericht, zich beestelijk aangekleed.

— Wat zijn ge lief Piroska ! riep Mevr. Simbach. Wat hebt ge u prachtig gemaakt !.... en voor wie ?

— Voor wie ? Wel, voor mijzelf, en voor u, Mevr. Simbach. Voor mij is deze maaltijd een feestmaal. De eerste dag der vrijheid verdient toch met een feestjn gevierd te worden. Mijn voogd is niet hier. Gij zijt zeer lieve, goede, toegeeflijke vrouw. En daardoor staat mij nu de grootheidswaan naar het hoofd. Ik gevoel mij eigen baas ! Dat is een verrukkelijk gevoel, Mevr. Simbach, wanneer men zoo lang als een braaf schoolmeisje gehoorzaam aan een koordeken.

Mevr. Simbach zag eene volkomen uit den koop ontloken jonge dame vóór zich. Daarom moest zij lachen om de uitdrukking « schoolmeisje. »

— Nu, ge kunt ook uw eigen baas zijn, Piroska, zegde zij met overtuiging, en wij zullen ons naar uw wenschen schikken, zoo goed als het gaat. Zullen wij eene grootere en schoonere woning huren ?

— Gaarne ? Als wij kunnen ?... als wij mogen. Ik weet volstrekt niet in welke omstandigheden ik leef. Ben ik rijk, of ben ik arm ? Heb ik vermogen ? En, zoo ja, hoe groot is het ?

— Ik weet er evenveel van als gij zelve.

— Hoeveel mogen wij uitgeven ?

— Ik weet niet.

— Maar, ben ik dan eene betooverde prinses van wies geen sterveling iets weet ?

— Ik zal u eens wat zeggen, Piroska : Wij moeten het er maar op aan laten komen en proberen hoe veel wij wel kunnen uitgeven.

— Goed ! Dat zullen wij ! riep Piroska, vroolijk de handen klappend. Wij leven er maar op los aan en als het verkeerd loopt, dan laten wij ons vast zitten !

Nog dienzelfden dag gingen de beide dames aan het zoeken naar eene andere woning en hadden ook al spoedig iets heel nets en passends in de nabijheid van den Rathausgarten gevonden. Vier kamers met balkons op de eerste verdieping, met prachtig uitzicht in het groen, de kamers keurig behangen, overal electrisch licht, badkamer, meid-kamer, provisiekamer en keuken — alles naar de eischen des tijds — en dit alles voor slechts acht-honderd gulden.

— Wij moeten er nog eens op bedenken, zegde de beide dames, toen zij de woning bezichtigd hadden.

— Nu, Piroska, zou dat u aanstaan ? vroeg Mevr. Simbach, zoodra zij weer op straat waren en nu het fraaie huis van buiten aanschouwden.

— Of mij dat zou aanstaan, Mevr. Simbach ? Nu maar, dat geloof ik :

— Dan zullen wij verder ons fortuin beproeven, zeide Mevr. Simbach, en zij bracht Piroska naar het kantoor van de firma Sander.

De fabriek zelve was namelijk in het Semmeringgebeente ; maar de kantoren waren te Weenen.

Mevr. Simbach stelde aan den hoofdkassier, M. Becher, Piroska als « onze pleegdochter » voor en sprak met hem vervolgens over de woningkwestie. M. Becher nam van de zaak kennis, schreef het adres op en verklaarde dat de huursom door hem op de bepaalde termijnen steeds stipt zou betaald worden.

— Maar daarmee zijn wij nog niet klaar, liet hij er op volgen. De woning moet ook gemeubeleerd worden. Willen de dames daar zelve voor zorgen ? Of willen wij het doen ?

Mevr. Simbach zag vragend Piroska aan, en deze verklaarde dat zij liever zelf, met mevrouw Simbach de keus en de aanschaffing van het benoodigde op zich nam.

— Ja, ja, dat is ook veel doelmatiger, zegde M. Becher. Ik verzoek u dus, maar het noodige uit te zoeken en de rekeningen door de leveranciers aan ons te laten bezorgen. Ondertusschen zal het niet overbodig zijn dat gij voor loopende kleinere uitgaven wat geld in handen hebt, zoodat gij voor eike bagatel bij mij niet moet komen aankloppen. Wilt gij dus zoo goed zijn, Mevrouw Simbach, mij daarvoor een ontvangstbewijs te onderteekenen ?

Hij stelde vlug een bewijs op, Mevr. Simbach onderteekende dit, nam eenige banknotjes in ontvangst en daarop verwijderden zich de beide dames.

— Ik heb er eene hartklopping van, zegde toen Mevr. Simbach, toen zij weer op straat waren.

— Waarvan ? vroeg Piroska.

— Wel, omdat ik nog nooit zooveel geld in handen heb gehad. Duizend gulden heeft hij mij gegeven !

— Zoo ?... Het schijnt dus dat wij het doen kunnen. Des te beter !

(Wordt voortgezet.)